

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันมีการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศกันอย่างแพร่หลาย เช่น การใช้โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต หรือเครื่องมืออุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ อีกมากมาย ทั้งในด้านการติดต่อทำธุรกิจ การติดต่อสื่อสาร และการใช้ชีวิตประจำวันอื่น ๆ การใช้ประโยชน์ดังกล่าวนี้มีแนวโน้มที่จะสูงมากขึ้นในอนาคต การติดต่อสื่อสาร การทำธุรกิจหรือกิจการอื่น ๆ ที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเหล่านี้ หากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นและมีการนำคดีมาสู่ศาล การอ้างอิงพยานหลักฐานก็อาจจะต้องอ้างอิงพยานหลักฐานที่อยู่ในรูปข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ เพราะข้อมูล ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่สำคัญอาจปรากฏหรือมีการเก็บรักษาอยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ตามกฎหมายว่าด้วยพยานหลักฐานของไทยนั้น ได้แบ่งประเภทของพยานหลักฐานออกเป็น 4 ประเภท คือ พยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ และพยานผู้เชี่ยวชาญ สำหรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น อาจมีลักษณะเป็นทั้งพยานเอกสารและพยานวัตถุ แต่อย่างไรก็ตามก็มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากพยานเอกสารและพยานวัตถุ ทำให้มีข้อพิจารณาว่าควรที่จะจัดให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานเอกสารหรือพยานวัตถุหรือไม่ หรือควรจัดเป็นพยานอีกประเภทหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งหากข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานประเภทใดแล้วก็ต้องนำหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องมาใช้ด้วย และก็อาจเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา ดังนี้

ก. กรณีข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นพยานเอกสาร

เนื่องจากข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นมีลักษณะบางประการที่แตกต่างเอกสารโดยทั่วไป ได้แก่ ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีวิธีการจัดทำที่แตกต่างจากเอกสารธรรมดา กล่าวคือ มีการสร้างข้อมูลโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์แล้วบันทึกในสื่อกลาง เช่น แถบแม่เหล็ก แผ่นดิสก์ เป็นต้น บางครั้งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็อาจมีการสร้างโดยมนุษย์ แต่บางครั้งก็สามารถประมวลผลและสร้างข้อมูลขึ้นมาได้เอง นอกจากนี้แล้วการเก็บรักษาความถูกต้องแท้จริงของข้อมูลก็มีวิธีการพิเศษที่ต่างไปจากการเก็บรักษาเอกสารธรรมดา ต้องมีผู้จัดทำและดูแลรักษาข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความเชี่ยวชาญ จากลักษณะพิเศษดังกล่าวนี้อาจมีปัญหที่เกิดขึ้นตามมาหลายประการหากมีการนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาเป็นพยานหลักฐานในฐานะพยานเอกสาร ได้แก่

1. ปัญหาการนำสืบโดยใช้ต้นฉบับเอกสาร

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 93 การอ้างเอกสารเป็นพยาน นั้นให้ยอมรับฟังได้แต่ต้นฉบับเอกสารเท่านั้น กรณีของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น ต้นฉบับจะเกิดขึ้น เมื่อมีการจัดทำขึ้นในครั้งแรกเท่านั้น เมื่อได้มีการจัดทำแล้วหากมีการบันทึกต่อไปใน หน่วยความจำสำรองสิ่งที่บันทึกไว้ก็เป็นเพียงสำเนาเท่านั้น ส่วนต้นฉบับที่เก็บอยู่ใน หน่วยความจำสำหรับเก็บข้อมูลและคำสั่ง (RAM: Random Access Memory) เมื่อมีการปิด คอมพิวเตอร์ ต้นฉบับดังกล่าวก็จะหายไป หรือหากเป็นกรณีที่ผู้สร้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ต้องการ ให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เก็บไว้ในหน่วยความจำสำรองเป็นต้นฉบับแล้ว ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ดังกล่าวก็เป็นต้นฉบับได้ แต่หากมีการบันทึกต่อ ๆ กันไปอีกก็อาจจะพิสูจน์ได้ยากว่าข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่ใดเป็นต้นฉบับกันแน่ เพราะมีความถูกต้องตรงกัน อย่างไรก็ตามสิ่งที่ ประมวลผลและปรากฏออกมาทางหน้าจอคอมพิวเตอร์และสิ่งพิมพ์ออก (Printouts) ที่พิมพ์ออก มาก็เป็นเพียงสำเนาเท่านั้น ซึ่งข้อยกเว้นของมาตรา 93 ดังกล่าว มี 5 กรณี คือ

(1) เมื่อคู่ความที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายตกลงกันว่าสำเนาเอกสารนั้นถูกต้องแล้ว จึงให้ ศาลยอมรับฟังสำเนาเช่นนั้นเป็นพยานหลักฐานแห่งเอกสารนั้นได้ (มาตรา 93 (1))

(2) ถ้าต้นฉบับเอกสารหาไม่ได้ เพราะสูญหาย หรือถูกทำลายโดยเหตุสุดวิสัย หรือไม่ สามารถนำต้นฉบับมาได้โดยประการอื่น ศาลจะอนุญาตให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้ (มาตรา 93 (2))

(3) ต้นฉบับเอกสารที่อยู่ในความอารักขาหรือในความควบคุมของทางราชการนั้น จะนำมาแสดงได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตของรัฐมนตรี หัวหน้ากรม กอง หัวหน้าแผนกหรือผู้รักษาการ แทนในตำแหน่งนั้น ๆ ที่เกี่ยวข้องแล้วแต่กรณีเสียก่อน อนึ่ง นอกจากศาลจะได้กำหนดเป็นอย่าง อื่น สำเนาเอกสารหรือข้อความที่คัดจากเอกสารเหล่านั้น ซึ่งรัฐมนตรี หัวหน้ากรม กอง หัวหน้า แผนก หรือผู้รักษาการแทนในตำแหน่งนั้น ๆ ได้รับรองถูกต้องแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันเพียงพอในการ ที่จะนำมาแสดง (มาตรา 93 (3))

(4) กรณีไม่มีการคัดค้านเอกสารตามมาตรา 125 (มาตรา 93 (4))

(5) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับสำเนาเอกสารมหาชนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำขึ้นหรือรับรอง ตามมาตรา 127 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง¹

¹ ไสภณ รัตนกร, คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน, พิมพ์ครั้งที่ 7, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2544), น. 423.

กรณีของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จึงอาจเข้าข้อยกเว้นตาม มาตรา 93 (1) มาตรา 93 (2) และมาตรา 93 (4) กล่าวคือ หากคู่ความตกลงกันใช้สำเนาเอกสารนำสืบศาลก็สามารถยอมรับฟังได้ หรือกรณีไม่สามารถนำต้นฉบับมาได้โดยประการอื่น ซึ่งตามบทบัญญัตินี้กำหนดให้ศาลมีอำนาจอนุญาตให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้ หรือกรณีไม่มีการคัดค้านเอกสารตามมาตรา 125 ก็ไม่ต้องนำต้นฉบับมาแสดง กล่าวคือ มีการนำสืบโดยสำเนาเอกสารได้

การที่นำหลักการนำสืบต้นฉบับเอกสารมาใช้กับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น มีข้อพิจารณาถึงความเหมาะสม กล่าวคือ ไม่ว่าต้นฉบับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จะมีอยู่หรือไม่ก็ตาม สิ่งที่มีประมวลผลและปรากฏออกมาทางหน้าจอคอมพิวเตอร์และสิ่งพิมพ์ออก (Printouts) ที่พิมพ์ออกมาก็เป็นเพียงสำเนาเท่านั้น ดังนั้น จึงควรที่จะกำหนดให้มีการรับฟังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานได้แม้จะไม่ใช่ต้นฉบับอย่างชัดเจน

2. ปัญหาการนำสืบพยานบุคคลประกอบเอกสาร

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 กำหนดให้กรณีที่กฎหมายบังคับให้ต้องมีพยานเอกสารมาแสดง ห้ามมิให้ศาลยอมรับฟังพยานบุคคลดังต่อไปนี้มาสืบแทน แม้ว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งจะยินยอมก็ตาม

(ก) ขอสืบพยานบุคคลแทนพยานเอกสาร เมื่อไม่สามารถนำเอกสารมาแสดง

(ข) ขอสืบพยานบุคคลประกอบข้ออ้างอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อได้นำเอกสารมาแสดงแล้วว่า ยังมีข้อความเพิ่มเติมตัดทอน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสารนั้นอยู่อีก

กรณีตามมาตรา 94 นี้อาจเกิดปัญหาเกี่ยวกับการนำสืบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้หากว่าไม่มีการจัดทำ การส่ง การรับ และการจัดเก็บที่ดีเพียงพอ อาจทำให้ไม่มีข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาแสดงได้ หรือแสดงได้แต่อาจมีความไม่ถูกต้องตามที่ผู้สร้าง ผู้ส่ง หรือผู้จัดเก็บมีความประสงค์ ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีแนวทางเทคโนโลยีมากพอ และประชาชนทั่วไปยังไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีได้โดยง่าย หากจัดข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานเอกสารจึงต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมที่จะห้ามมิให้มีการนำบุคคลสืบแก้ไขข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

3. การรับฟังพยานบอกเล่า

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95/1 กำหนดห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า แต่ก็มีข้อยกเว้นคือ

(1) ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่า นั้น น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ หรือ

(2) มีเหตุจำเป็นเนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานเหล่านั้น

พยานบอกเล่า ได้แก่ ข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่พยานบุคคลได้นำมาเบิกความต่อศาล ข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใดซึ่งได้อ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาล

ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์อาจมีลักษณะเป็นข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใดได้ จึงอาจเป็นพยานบอกเล่าได้ เช่น การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดขึ้นก็มีฐานะเป็นพยานบอกเล่าได้ การนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นพยานหลักฐานในฐานะพยานเอกสารจึงต้องห้ามมิให้รับฟัง หากจะให้ศาลรับฟังก็ต้องพิสูจน์ให้เข้าข้อยกเว้น ปัญหาที่ต้องพิจารณาคือ ข้อยกเว้นทั้ง 2 ข้อนั้นเพียงพอหรือไม่ และคู่ความสามารถพิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงความน่าเชื่อถือหรือเหตุผลสมควรเพียงพอได้หรือไม่

4. ปัญหาการรับรองความถูกต้อง

ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 กำหนดรองรับสถานะของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในการรับฟังเป็นพยานหลักฐานไว้ในมาตรา 11 และได้กำหนดมาตรฐานในการรับฟังให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีฐานะเทียบเท่าหนังสือ หลักฐานเป็นหนังสือ หรือเอกสารทั่วไปไว้ได้แก่ มาตรา 8 ซึ่งกำหนดให้การใดที่ต้องทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดง ถ้าได้มีการจัดทำข้อความขึ้นเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง ให้ถือว่าข้อความนั้นได้ทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดงแล้ว ตามมาตรานี้กำหนดมาตรฐานไว้ว่าต้องเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง และตามมาตรา 9 กำหนดมาตรฐานการใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์เทียบเท่ากับลายมือชื่อธรรมดา โดยลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นต้องใช้วิธีการที่สามารถระบุตัวเจ้าของลายมือชื่อ และสามารถแสดงได้ว่าเจ้าของลายมือชื่อรับรองข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นว่าเป็นของตน และวิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการที่เชื่อถือได้โดยเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสร้างหรือส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์แวดล้อมหรือข้อตกลงของคู่กรณี

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีมาตรฐานดังกล่าวข้างต้น แต่ในกระบวนการพิจารณาของศาล คู่ความอาจไม่มีความสามารถในการนำสืบให้เห็นถึงมาตรฐานดังกล่าวได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ธุรกรรมระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภค และถึงแม้บางกรณีที่คู่ความบางฝ่ายมี

ความสามารถในการพิสูจน์ให้เห็นได้ตามมาตรฐานต่าง ๆ แต่ก็ยังก่อให้เกิดความไม่สะดวกในการดำเนินการอยู่ดี ทั้งกรณีที่คุณค่าอีกฝ่ายต้องการคัดค้านการใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นว่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานดังกล่าว หรือไม่ถูกต้อง มีการปลอม ดัดแปลง หรือมีการแก้ไข คุณค่าที่ต้องการคัดค้านก็จำเป็นต้องมีความรู้จึงจะสามารถคัดค้านได้ นอกจากนี้ศาลเองก็อาจสับสนหรือเข้าใจผิดไปตามที่คุณค่ากล่าวอ้างได้ หากวิธีการตามมาตรฐานของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีความซับซ้อนมากเกินไป จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดวิธีการที่สะดวก สามารถแสดงให้เห็นถึงมาตรฐานดังกล่าวได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

ข. กรณีข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานวัตถุ

แม้การอ้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานเพราะลักษณะที่เป็นพยานวัตถุ จะไม่มีบทคัดพยาน เช่น หลักการรับฟังต้นฉบับหรือหลักการนำสืบพยานประกอบก็ตาม แต่ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็มีลักษณะที่แตกต่างไปจากวัตถุทั่วไป จึงยังมีปัญหาเรื่องการรับรองความถูกต้องแท้จริงของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งปัจจุบันกฎหมายไทยยังไม่มีแนวทางที่ชัดเจนแต่อย่างใด

ค. กรณีข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานอีกประเภทหนึ่งโดยเฉพาะ

หากจัดข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานอีกประเภทหนึ่ง ก็สามารถลดปัญหาของบทคัดพยานกรณีที่เป็นพยานเอกสารลงได้ เช่น การนำต้นฉบับด้วยต้นฉบับเอกสาร การห้ามรับฟังพยานบอกเล่า การนำสืบพยานประกอบเอกสาร และที่สำคัญสามารถกำหนดแนวทางในการนำสืบและรับฟังพยานหลักฐาน มีวิธีการเกี่ยวกับการรับรองความถูกต้องแท้จริง สำหรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์โดยเฉพาะ

ไม่ว่าจะจัดข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานประเภทใดก็ตาม สิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาก็คือ วิธีการนำสืบและการรับฟังพยานหลักฐาน ที่ต้องมีความเหมาะสมกับพยานหลักฐานที่เป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะการรับรองความถูกต้องแท้จริงของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์จะต้องสามารถทำได้โดยง่าย สร้างความสะดวกแก่คู่ความ และที่สำคัญต้องมีวิธีการที่สามารถทำให้คู่ความที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจด้านพยานหลักฐานที่เป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์สามารถต่อสู้คดีรักษาสิทธิของตนได้อย่างเต็มที่

2. วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

(1) เพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ แนวความคิด ตลอดจนทฤษฎีในการรับฟังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง

(2) เพื่อเสนอปัญหาและความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นและอาจจะเกิดขึ้น เนื่องจาก การใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง

(3) วิเคราะห์ปัญหาจากตัวบทและแนวทางปฏิบัติในเรื่องเกี่ยวกับการใช้ข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง

(4) ศึกษาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การรับฟังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยาน หลักฐาน โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศสิงคโปร์ ประเทศแคนาดา กลุ่มประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ และองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง คือ คณะกรรมาธิการ สหประชาชาติว่าด้วยกฎเกณฑ์การค้าระหว่างประเทศ (UNCITRAL) เพื่อหาแนวทางในการแก้ ปัญหา โดยคำนึงถึงเหตุผลและบริบทของการใช้ในประเทศไทยประกอบด้วย

3. วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทำการศึกษาและดำเนินการค้นคว้าวิจัยแบบเอกสาร (Documentary Research) กล่าวคือ เก็บรวบรวม ข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการรับฟัง ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ในรูปของหนังสือ บทความ และบทบัญญัติของกฎหมาย นำมาศึกษาแนวความคิดอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการเข้า ฟังกระบวนการพิจารณาจริงในเรื่องนี้ด้วย เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัย

4. ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

โดยเหตุที่ในปัจจุบันและอนาคตบทบาทของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีสูงมากขึ้น เช่น การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หากกลไกทางกฎหมายเข้ามาช่วยเหลือหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้น ให้ภาคธุรกิจ และผู้บริโภค รวมตลอดถึงสังคมโดยรวมให้ได้รับความคุ้มครองจากการใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐาน ให้ได้รับความสะดวก แก้ปัญหา การขาดความสามารถในการต่อสู้คดีและไม่สามารถคุ้มครองสิทธิของตนได้อย่างเต็มที่เพราะไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพียงพอ เมื่อประชาชนมั่นใจในกฎหมาย ด้านพยานหลักฐานสำหรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นี้แล้ว ก็จะมีผลให้มีการใช้ประโยชน์ข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ในด้านต่าง ๆ มากขึ้น และมีผลเป็นการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศในระยะยาว